

2K kapitola 1.

[1] Pavel, z vůle Boží apoštol Krista Ježíše, a bratr Timoteus církvi Boží v Korintu i všem bratřím v celé Achaji: [2] Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. [3] Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy! [4] On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha. [5] Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti i útěcha. [6] Máme-li soužení, je to k vašemu povzbuzení a spáse; docházíme-li útěchy, je to zase k vašemu povzbuzení; to vám dá sílu, abyste vydrželi stejné utrpení, v jakém jsme my. [7] Máme pevnou naději a jsme si jisti, že jako jste účastni utrpení, tak budete účastni také útěchy. [8] Chtěli bychom, bratři, abyste věděli o soužení, které nás potkalo v Asii. Dolehlo na nás nadmíru těžce, nad naši sílu, až jsme se dokonce vzdali naděje, že to přežijeme; [9] už jsme se sami smířili s rozsudkem smrti - to proto, abychom nespolehali na sebe, ale na Boha, který křísí mrtvé. [10] On nás vysvobodil ze samého náručí smrti, a ještě vysvobodil; v něho jsme složili svou naději, že nás vždy znovu vysvobodí, [11] když i vy nám budete nápomocni svými modlitbami. A tak, když nám mnozí vyprosili milost, budou za nás mnozí také děkovat. [12] Toto je naše chlouba: Naše svědomí nám dosvědčuje, že jsme v tomto světě a zvláště vůči vám žili ve svatosti a ryzosti před Bohem a nespolehali na světskou moudrost, nýbrž na milost Boží. [13] Náš dopis nemá jiný smysl, než jak mu sami rozumíte, když ho čtete. Jednou, doufám, dokonale pochopíte, [14] co jste snad aspoň zčásti již pochopili, že v den našeho Pána Ježíše budeme vaší chloubou, tak jako vy zase naši. [15] V této důvěře jsem se už k vám dříve chystal, abyste zakusili novou milost. [16] Zamýšlel jsem zastavit se u vás na cestě do Makedonie a opět se k vám odtamtud vrátit, abyste vy mě potom vypravili do Judska. [17] Pojal jsem snad tento úmysl lehkovážně? Nebo se snad při svých úvahách dávám vést vlastními zájmy, takže by moje "ano, ano" znamenalo také "ne, ne"? [18] Bůh je svědek, že mé slovo k vám není zároveň "ano" i "ne"! [19] Vždyť Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás zvěštovali my - já a Silvanus a Timoteus - nebyl zároveň "ano" i "ne", nýbrž v něm jest jasně "Ano"! [20] Ke všem zaslíbením Božím, kolik jich jen jest, bylo v něm řečeno "Ano". A proto skrze něho zní i naše "Amen" k slávě Boží. [21] Ten, kdo nás spolu s vámi staví na pevný základ v Kristu a kdo si nás posvětil, je Bůh. [22] On nám také vtiskl svou pečeť a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil. [23] Dovolávám se za svědka samého Boha, že jen z ohledu na vás jsem dosud nepřišel do Korintu. [24] Ne že bychom chtěli panovat nad vaší vírou, nýbrž chceme pomáhat vaší radosti - ve víře přece stojíte!

2K kapitola 2.

[1] Rozhodl jsem se však, že vám nesmím znovu přinést zármutek. [2] Kdybych já vás zarmoutil, kdo mě potěší, ne-li vy, které jsem zarmoutil? [3] To vám píšu, abych, až přijdu, nebyl zarmoucen těmi, kteří by mě měli potěšit; spoléhám totiž na vás všechny, že moje radost bude radostí vás všech. [4] Psal jsem ve veliké tísněnosti a se sevřeným srdcem, s mnohými slzami - ne proto, abyste byli zarmouceni, ale abyste poznali, jak veliká je má láska k vám. [5] Jestliže někdo způsobil zármutek, nezpůsobil ho jen mně, nýbrž aspoň zčásti - nechci přehánět - vám všem. [6] Stačí už to pokárání, kterého se mu dostalo od většiny z vás. [7] Proto je nyní spíše třeba, abyste mu odpustili a potěšili ho, aby se takový člověk pod přívalem zármutku nezhroutil. [8] Naléhavě vás prosím, abyste mu dokázali svou lásku. [9] Proto jsem vám také psal, abych poznal, jak se osvědčíte, zda jste ve všem poslušní. [10] Komukoli něco odpustíte, odpustím i já. A když já něco odpouštím - mám-li co odpouštět - činím to před tváří Kristovou kvůli vám, [11] aby nás satan neobelstil; jeho úskočnost přece známe. [12] Když jsem přišel do Troady zvěstovat evangelium Kristovo, našel jsem tam dveře otevřené pro dílo Páně, [13] a přece jsem neměl stání, neboť jsem tam nezastihl bratra Tita; rozloučil jsem se s nimi a vydal se do Makedonie. [14] Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí v triumfálním průvodu Kristové a všude skrze nás šíří vůni svého poznání. [15] Jsme totiž jakoby vůni kadidla, jež Kristus obětuje Bohu; ta vůně proniká k těm, kteří docházejí spásy, i k těm, kteří spějí k zahnutí. [16] Jedněm jsme smrtonosnou vůní vedoucí k záhubě, druhým vůní životodárnou vedoucí k životu. Ale kdo je k takovému poslání způsobilý? [17] My nejsme jako mnozí, kteří kramají s Božím slovem, nýbrž mluvíme upřímně, z Božího pověření a před tváří Boží v Kristu.

2K kapitola 3.

[1] To zase začínáme sami sebe doporučovat? Či potřebujeme snad jako někdo doporučující listy k vám nebo od vás? [2] Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst. [3] Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí. [4] Odvažujeme se to říci, protože důvěřujeme v Boha skrze Krista. [5] Ne že bychom mohli tuto způsobilost přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás; naše způsobilost je od Boha, [6] který nás učinil způsobilými sloužit nové smlouvě, jež není založena na liteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život. [7] Jestliže smlouva literami vytesaná do kamene sloužila smrti, a přece byla nastolena s oslňující slávou, takže synové Izraele nemohli pohlédnout na tvář Mojžíšovu pro její pomíjivou zář - [8] oč slavnější bude služba Duchu! [9] Byla-li služba vedoucí k odsouzení slavná, oč ji převyšuje služba spravedlnosti! [10] Ano, ona sláva vůbec nebyla slávou ve srovnání s touto slávou vše přesahující! [11] Jestliže přišlo slavně to, co pomíjí, oč slavnější je to, co zůstává! [12] Když tedy máme takovou naději, smíme vystupovat s plnou otevřeností a jistotou. [13] Nepočínáme si jako Mojžíš, který zahaloval svou tvář závojem, aby synové Izraele nespátřili konec té pomíjející záře. [14] Avšak jejich myšlení na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu. [15] A tak až podnes, když se čte Mojžíš, leží na jejich srdci závoj. [16] Avšak "když se obrátí k Pánu, je závoj odstraněn". [17] Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda. [18] Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě - to vše mocí Ducha Páně.

2K kapitola 4.

[1] A proto, když nám byla z Božího slitování svěřena tato služba, nepoddáváme se skleslosti. [2] Nepotřebujeme skrývat nic nečestného, nepočínáme si lstivě ani nefalšujeme slovo Boží, nýbrž činíme pravdu zjevnou a tak se před tváří Boží doporučujeme svědomí všech lidí. [3] Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. [4] Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím. [5] Vždyť nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána, a sebe jen jako vaše služebníky pro Ježíše. [6] Neboť Bůh, který řekl "ze tmy ať zazáří světlo", osvětlil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově. [7] Tento poklad

máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás. [8] Na všech stranách jsme tísnění, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; [9] jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi. [10] Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven. [11] Vždyť my, pokud žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven i Ježíšův život. [12] A tak na nás koná své dílo smrt, na vás však život. [13] Ale máme ducha víry, o níž je psáno: "Uvěřil jsem, a proto jsem také promluvil" - i my věříme, a proto také mluvíme. [14] vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi. [15] To všechno je kvůli vám, aby se milost ve mnohých hojně rozmáhala a tak přibývalo i díků k slávě Boží. [16] A proto neklesáme na mysl: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. [17] Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy [18] nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.

2K kapitola 5.

[1] Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama. [2] Proto zde sténáme touhou, abychom byli oděni šatem nebeským. [3] Vždyť jen když jej oblékneme, nebudeme shledáni nazí. [4] Pokud jsme totiž v tomto stanu, sténáme pod těžkým břemenem, neboť nechceme, aby z nás bylo svlečeno naše pozemské tělo, nýbrž aby přes ně bylo oblečeno nebeské, aby to, co je smrtelné, bylo pohlceno životem. [5] Ten, kdo nás k tomu připravil a dal nám již Ducha jako závdavek, je Bůh. [6] Jsme tedy stále plni důvěry, neboť víme, že pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána - [7] žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme. [8] V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána. [9] Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili, ať už odcházíme domů nebo zůstáváme v cizině. [10] Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé. [11] Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi. Bůh vidí do našeho srdce a doufám, že i vy ve svém svědomí do našeho srdce vidíte. [12] Nechceme se vám znovu doporučovat, nýbrž dáváme vám příležitost, abyste se námi chlubili a měli se čím bránit lidem, kteří se chlubí tím, co je před očima, a ne tím, co je v srdci. [13] Když jsme byli ve vytržení, bylo to mezi Bohem a námi, když jsme při smyslech, je to pro vás. [14] Vždyť nás má ve své moci láska Kristova - nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; [15] a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal. [16] A tak od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme. [17] Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! [18] To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. [19] Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. [20] Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! [21] Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.

2K kapitola 6.

[1] Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali naprázdno, [2] vždyť je psáno: "V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc." Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy! [3] Nikomu nedáváme v ničem příležitost k pohoršení, aby tato služba nebyla uvedena v potupu, [4] ale ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci, v mnohé vytrvalosti, v souženích, tísní, úzkostech, [5] pod ranami, v žalářích, nepokojích, vyčerpanosti, v bezesných nocích, v hladovění; [6] prokazujeme se bezúhonností, poznáním, trpělivostí, dobrotivostí, Duchem svatým, nepředstíranou láskou, [7] slovem pravdy, mocí Boží. Jsme vyzbrojeni spravedlností k útoku i k obraně, [8] procházíme slávou i pohanou, zlou i dobrou pověstí; mají nás za svůdce, a přece mluvíme pravdu; [9] jsme neznámí, a přece o nás všichni vědí; umíráme - a hle, jsme naživu; jsme týráni, a přece nejsme vydáni smrti; [10] máme proč se smoutit, a přece se stále radujeme; jsme chudí, a přece mnohé obohacujeme; nic nemáme, a přece nám patří vše. [11] Nic jsem vám nezatajil, Korintšane, naše srdce se vám otevřelo. [12] V našem srdci nemáte nedostatek místa, ale vy sami se nám uzavíráte. [13] Na oplátku - mluvíme k vám jako k svým dětem - udělejte nám i vy místo ve svém srdci! [14] Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? [15] Jaký souzvuk Krista s Belialem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? [16] Jaké spojené chrám Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: "Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem." [17] A proto "vyjděte z jejich středu a oddělte se", praví Hospodina "ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu" [18] a "budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů".

2K kapitola 7.

[1] Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očist' se od každé poskvrny těla i ducha a přiveďte k cíli své posvěcení v bázni Boží. [2] Dejte nám místo ve svém srdci! Nikomu jsme neublížili, nikomu jsme neukřivdili, nikoho jsme neošidili. [3] Neříkám to, abych vás odsuzoval, vždyť jsem vám už dříve řekl: Máte v mém srdci takové místo, že jsme spolu spjati ve smrti i v životě. [4] Mám ve vás pevnou důvěru, jsem na vás opravdu hrdý; potěšili jste mě a naplnili nesmírnou radostí uprostřed všeho našeho soužení. [5] Když jsme totiž přišli do Makedonie, nenašli jsme ve svých těžkostech žádnou úlevu, všude jen tíseň: navenek boje, uvnitř úzkosti. [6] Ale Bůh, který těší sklíčené, potěšil i nás příchodem Titovým. [7] A nejen jeho příchodem, ale i tím, jak jste vy ho potěšili. Vypravoval nám, jak velice po nás toužíte, jak jste plni lítosti a jak horlivě stojíte při mně; to mi způsobilo velikou radost. [8] A jestliže jsem vás svým dopisem zarmoutil, už toho nelituji, i když jsem toho chvíli litoval. Vidím totiž, že vás ten dopis na čas zarmoutil, [9] ale nyní se raduji, ne že jste se zarmoutili, ale že zármutek vás vedl k pokání. Byl to zármutek podle Boží vůle, a tak jsme vám nezpůsobili žádnou škodu. [10] Zármutek podle Boží vůle působí pokání ke spáse, a toho není proč litovat, zármutek po způsobu světa však působí smrt. [11] Pohleďte, k čemu vás vedl tento zármutek podle Boží vůle: jakou ve vás vzbudil opravdovost, jakou ochotu k omluvě, jaké znepokojení, jakou bázeň, jakou touhu, jakou horlivost, jakou snahu potrestat viníka! Tím vším jste prokázali, že jste se v té věci zachovali správně. [12] A tak: Když jsem vám psal, nepsal jsem kvůli tomu, kdo se dopustil křivdy, ani kvůli tomu, komu bylo ukřivděno, nýbrž proto, aby se u vás před Bohem projevila vaše oddanost k nám. [13] To je pro nás povzbuzením. Nadto však jsme se ještě mnohem více potěšili radostí Titovou, že jste vy všichni upokojili jeho mysl. [14] Když jsem vás tedy před ním chválil, neudělal jste mi hanbu: stejně jako jsme vám ve všem mluvili pravdu, tak se také ukázalo, že naše chlouba před Titem byla oprávněná. [15] Jste jeho srdci ještě bližší, když vzpomíná na poslušnost vás všech, jak jste ho přijali s uctívou pokorou. [16]

Mám radost, že se na vás mohu ve všem spolehnout.

2K kapitola 8.

[1] Chceme vám povědět, bratří, jakou milost dal Bůh církvím v Makedonii. [2] Tak se osvědčily v mnohém soužení, že z jejich nesmírné radosti a veliké chudoby vzešla jejich bohatá štědrost. [3] Mohu jim dosvědčit, že dobrovolně dávali podle své největší možnosti, ano i nad možnost; [4] s velkou naléhavostí nás prosili, aby se směli účastnit této pomoci pro bratry v Judsku. [5] Překonali všechno naše očekávání: dali sami sebe předně Pánu a z vůle Boží také nám. [6] A tak jsme vybědli Tita, který započal toto dílo lásky, aby je mezi vámi také dokončil. [7] Jako jste ve všem bohatí, ve víře, v slovu, v poznání, v horlivosti i v lásce, kterou máte k nám, buďte bohatí i v tomto díle milosti. [8] Neříkám to jako rozkaz, zmiňuji se však o horlivosti jiných, abych vyzkoušel opravdovost vaší lásky. [9] Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli. [10] Řeknu vám, co si myslím: Sluší se, abyste nyní dokončili dílo, které jste už loni nejen začali, nýbrž také k němu dali podnět. [11] Odkud vyšla ochota k pomoci, tam ať se pomoc také uskuteční. Každý ať dá podle toho, co má; [12] vždyť je-li zde tato ochota, pak je dar před Bohem cenný podle toho, co kdo má, ne podle toho, co nemá. [13] Nejde o to, aby se jiným ulehčilo a vy byli přetíženi, nýbrž abyste na tom byli stejní: [14] váš přebytek pomůže nyní jejich nedostatku, aby zase jindy jejich přebytek přišel k dobru vám ve vašem nedostatku; tak nastane vyrovnání, [15] jak je psáno: "Kdo měl mnoho, tomu nic nepřebýlo, a kdo málo, neměl nedostatek." [16] Buď Bohu díky, že dal Titovi do srdce stejně horlivý zájem o vás! [17] Nejenže vyhověl mé výzvě, nýbrž ve své horlivosti sám od sebe se rozhodl k vám jít. [18] Spolu s ním posílám bratra, který si službou evangeliu získal uznání ve všech církvích. [19] A nejen to: byl také církvemi zvolen, aby nás doprovázel s výtěžkem této sbírky, jež se naší službou uskutečňuje k slávě Páně a jako projev naší ochoty. [20] Chceme totiž zabránit tomu, aby nás při službě tomuto štědrému daru někdo nepodezíral. [21] Myslíme na to, abychom byli bez výtky nejen před Bohem, nýbrž i před lidmi. [22] S těmi dvěma posíláme dalšího bratra, o jehož horlivosti v každém směru jsme se mnohokrát přesvědčili; a nyní je obzvláště horlivý, protože vám velmi důvěřuje. [23] Pokud jde o Tita, je to můj společník a spolupracovník v díle pro vás. Pokud jde o oba další bratry, jsou to vyslanci církvi a sláva Kristova. [24] Ukažte jim svou lásku a dokažte jim, že jsme na vás před ostatními církvemi právem hrdi.

2K kapitola 9.

[1] O pomoci bratřím je vlastně zbytečné vám psát. [2] Zním přece vaši ochotu, o níž s hrdostí makedonským bratřím říkám, že Achaia je už od loňska připravena. Vaše horlivost byla pobídkou pro mnohé z nich. [3] Posílám však tyto bratry proto, aby se moje hrdost na vás v této věci neukázala prázdnou chloubou: chtěl bych, abyste byli připraveni tak, jak jsem jim o tom vyprávěl. [4] Kdyby se mnou přišli makedonští a shledali, že nejste připraveni, bylo by to velkým zahanbením pro nás - natož pak pro vás! - protože jsme o vás mluvili s takovou jistotou. [5] Proto jsem pokládal za nutné vyzvat tyto bratry, aby k vám šli napřed a připravili váš dávno slíbený dar, tak aby byl pohotově a byla to opravdu štědrost a ne lakota. [6] Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. [7] Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť "radostného dárce miluje Bůh". [8] Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo, [9] jak je psáno: "Rozdělil štědře, obdaroval nuzné, dobrota jeho trvá navěky." [10] Ten, který "dává semeno k setbě i chléb k jídlu", dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží "plody vaší spravedlnosti". [11] Všim způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štědrí; tak povzbudíme mnohé, aby vzdávali díky Bohu. [12] Neboť služba této oběti nejen doplňuje, v čem mají bratří nedostatek, nýbrž také rozhojňuje díkyvdání Bohu: [13] Přesvědčení touto vaší službou budou slavit Boha za to, jak jste se podíleli Kristovu evangeliu a jak štědře se projevuje vaše společenství s nimi i se všemi. [14] Budou se za vás modlit a po vás toužit pro nesmírnou milost, kterou vám Bůh dal. [15] Bohu budiž vzdán díky za jeho nevystižitelný dar!

2K kapitola 10.

[1] Já Pavel vás napomínám tiše a mírně po způsobu Kristově - já, který tváří v tvář jsem prý mezi vámi pokorný, ale z dálky si na vás troufám. [2] Prosím vás, nenutte mne, až přijdu, jednat s tou troufalostí, na kterou mám podle svého přesvědčení právo, a to vůči těm, kteří nám připisují záměry jen lidské. [3] Jsme ovšem jenom lidé, ale svůj zápas nevedeme po lidsku. [4] Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby. Jimi boříme lidské výmysly [5] a všechno, co se v pyše pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušna Krista, [6] a jsme připraveni potrestat každou neposlušnost, dokud vaše poslušnost nebude úplná. [7] Hleďte na to, co máte před očima! Je-li si někdo jist, že je Kristův, nechť si uvědomí, že jako je on Kristův, tak jsme i my! [8] I když se trochu víc pochlubím pravomocí, kterou mi Kristus dal - abych u vás stavěl, a ne bořil - nebudu zahanben. [9] Nechtěl bych však, aby se zdálo, že vás chci svými listy zastrášovat. [10] Žíká se, že mé listy jsou závažné a mocné, ale osobní přítomnost slabá a řeč ubohá. [11] Kdo tak mluví, ať si uvědomí: jak se projevujeme slovy svých dopisů, když jsme daleko od vás, tak se ukážeme svými činy, až budeme u vás. [12] Neopovažujeme se zařadit mezi ty nebo srovnávat s těmi, kteří doporučují sami sebe: tím, že se měří jen podle sebe a srovnávají sami se sebou, ztrácejí soudnost. [13] Nechceme si zakládat na díle přesahujícím hranice, které nám vyměřil Bůh, totiž abychom došli až k vám. [14] Nechceme se rozpínat dál, než kam jsme sami došli - vždyť jsme ve své službě evangeliu Kristovu dospěli až k vám. [15] Nezakládáme si na tom, co udělal jiní; máme však naději, že vaše víra bude růst a tak se hranice nám stanovená rozšíří, [16] a že budu moci zvěstovat evangelium v krajích ležících za vámi a nebudu se chlubit tím, co je hotovo, kde už pracovali jiní. [17] "Kdo se chlubit, ať se chlubit v Pánu." [18] Ne ten, kdo doporučuje sám sebe, je osvědčený, nýbrž ten, koho doporučuje Pán.

2K kapitola 11.

[1] Kéž byste ode mne snesli trochu nerozumu - ano, snázejte mne! [2] Vždyť vás žárlivě sřežím Boží žárlivostí; zasnoubil jsem vás jedinému muži, abych vás jako čistou pannu odevzdal Kristu. [3] Obávám se však, aby to nebylo tak, jako když had ve své lstivosti oklamal Evu, aby totiž vaše mysl neztratila nevinnost a neodvrátila se od upřímné oddanosti Kristu. [4] Když někdo přijde a zvěstuje jiného Ježíše, než jsme my zvěštovali, nebo vám

nabízí jiného ducha, než jste dostali, nebo jiné evangelium, než jste přijali, klidně to snášíte! [5] Mám však za to, že nejsem v ničem pozadu za těmi veleapoštoly! [6] I když mi chybí výmluvnost, poznání mi nechybí; to jsme vám pokaždé a v každém ohledu ukázali. [7] Nebo jsem se snad dopustil hříchu, když jsem sám sebe ponižoval, abyste vy byli vyvýšeni, že jsem vám totiž evangelium zvěštoval zadarmo? [8] Jiné církve jsem okrádal, když jsem od nich přijímal podporu, abych mohl sloužit vám. [9] Když jsem byl u vás a měl jsem nedostatek, nikomu jsem nebyl na obtíž, neboť čeho se mi nedostávalo, doplnili bratři, kteří přišli z Makedonie. Ve všem jsem jednal a budu jednat tak, abych pro vás nebyl břemenem. [10] Jakože je při mně pravda Kristova, tato moje chloubka nebude v achajských končinách umlčena! [11] Proč na tom trvám? Snad proto, že vás nemám v lásce? Bůh ví, že mám! [12] Ale jak to dělám, budu dělat i nadále; nechci dát příležitost těm, kdo by se rádi chlubil, že si počínají jako my. [13] Jsou to falešní apoštolové, nepoctiví dělníci, přestrojení za apoštoly Kristovy. [14] A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla; [15] není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude jako jejich skutky! [16] Opakují: ať si nikdo nemyslí, že jsem tak nerozumný! Ale i kdyby si to někdo o mně myslel: přijměte mne i jako nerozumného, dovolte mi, abych se také já něčím maličko pochlubil. [17] Co teď říkám, neříkám ve jménu Páně, nýbrž jako z nerozumu, v této roli vychloubače. [18] Když se tak mnozí chlubí vnějšími věcmi, pochlubím se i já. [19] Vy, kteří jste tak rozumní, rádi snášíte nerozumné. [20] Ochotně snášíte, když vás někdo zotročuje, když vás někdo vyjídá, když vás obírá, když vás přezírá, když vás bije do tváře. [21] Musím přiznat, že na něco takového jsem příliš slabý! Ale čeho se odváží někdo jiný - teď mluvím jako z nerozumu - toho se odvážím i já. [22] Oni jsou Hebrejci? Já také! Jsou Izraelité? Já také! Jsou potomky Abrahamovými? Já také! [23] Jsou služebníky Kristovými? Odpovím obzvláště nerozumné: já tím víc! Namáhal jsem se usilovněji, ve vězení jsem byl vícekrát, ran jsem užil do sytosti, smrti jsem často hleděl do tváře. [24] Od Židů jsem byl pětkrát odsouzen ke čtyřiceti ranám bez jedné, [25] třikrát jsem byl trestán holí, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem s lodí ztroskotal, noc a den jsem jako trosečník strávil na širém moři. [26] Častokrát jsem byl na cestách - v nebezpečí na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratřími, [27] v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častých postech, v zimě a bez oděvu. [28] A nadto ještě na mne denně doléhá starost o všechny církve. [29] Je někdo slabý, abych já nebyl slabý spolu s ním? Propadá někdo pokušením, abych já se tím netrápil? [30] Mám-li se chlubit, pochlubím se svou slabostí! [31] Bůh a Otec Pána Ježíše, požehnaný na věky, ví, že nelžu. [32] Místodržitel krále Arey dal hlídat brány města Damašku, aby se mne zmocnil, [33] byl jsem však v koši spuštěn otvorem v hradbách, a tak jsem unikl jeho rukám.

2K kapitola 12.

[1] Musím se pochlubit, i když to není k užtku; přicházím teď k viděním a zjevením Páně. [2] Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety přenesen až do třetího nebe; zda to bylo v těle či mimo tělo, nevím - Bůh to ví. [3] A vím o tomto člověku, že byl přenesen do ráje - zda v těle či mimo tělo, nevím, Bůh to ví - [4] a uslyšel nevypravitelná slova, jež není člověku dovoleno vyslovit. [5] Tím se budu chlubit, sám sebou se chlubit nebudu, leda svými slabostmi. [6] I kdybych se chtěl chlubit, nebyl bych pošetilý, vždyť bych mluvil pravdu. Nechám toho však, aby si někdo o mně nemyslíl víc, než co na mně vidí nebo ode mne slyší. [7] A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. [8] Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, [9] ale on mi řekl: "Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla." A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. [10] Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem slabý, jsem silný. [11] Propadl jsem nerozumu - ale k tomu jste mě donutili vy! Vždyť já bych měl být doporučován od vás! Nejsem přece v ničem pozadu za těmi veleapoštoly, i když nic nejsem. [12] Znak mého apoštolství se mezi vámi projevil s přesvědčivou vytrvalostí, v znameních, divech a mocných činech. [13] V čem jste byli zkráceni ve srovnání s ostatními církvemi? Snad v tom, že jsem se vám nestal břemenem? Promiňte mi tuto křivdu! [14] Jsem teď potěšití připraven jít k vám - a zase vám nebudu břemenem! Nestojím o váš majetek, nýbrž o vás. Děti přece nestřádají pro rodiče, nýbrž rodiče pro děti. [15] Já velmi rád vynaložím všecko, ano vydám i sám sebe pro vaše duše. Když vás tak velice miluji, mám snad za to být méně milován? [16] Na obtíž jsem vám tedy nebyl; ale co když jsem chytrák, který vás obelstil? [17] Poslal jsem k vám snad někoho, skrze něhož jsem vás obral? [18] Vybral jsem Tita, aby vás navštívil, a spolu s ním jsem poslal ještě jednoho bratra. Obral vás snad Titus? Nejednali jsme v téměř duchu a nešli ve stejných šlépějích? [19] Už dávno si možná myslíte, že se chceme před vámi hájit. Nikoli, mluvíme v Kristu před tváří Boží, a to všecko, milí bratři, k vašemu růstu. [20] Obávám se totiž, abych vás při svém příchodu neshledal, jakými bych vás mít nechtěl, a abych také já nebyl shledán, jakým vy mne mít nechcete - aby nepovstaly sváry, revnivost, vášně, neurvalost, pomluvy, donašečství, nadutost, zmatky. [21] Bójím se, až zase přijdu, aby mne Bůh před vámi nepokořil a abych se nemusel trápit nad mnohými z těch, kteří předtím žili v hříchu a dosud se v pokání neodvrátili od své nečistoty, necudnosti a bezuzdnosti.

2K kapitola 13.

[1] Nyní se k vám chystám už potěšití - "ústy dvou nebo tří svědků bude potvrzena každá výpověď". [2] Řekl jsem to už, když jsem byl u vás podruhé, a nyní to v dopise opakují těm nekajícím hříšníkům i všem ostatním: až znovu přijdu, nebudu nikoho šetřit - [3] žádáte-li důkaz toho, že skrze mne mluví Kristus, ten, který vůči vám není slabý, nýbrž je mezi vámi mocný. [4] Zemřel sice na kříži v slabosti, ale z Boží moci je živ. I my jsme s ním slabí, ale pro vás budeme společně s ním žít z moci Boží. [5] Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete, že Ježíš Kristus je mezi vámi? Ledaže jste před ním neobstáli! [6] Doufám, že poznáte, že my jsme obstáli. [7] Modlíme se k Bohu, abyste neudělali nic zlého - nejde nám o to, aby se ukázalo, jak my jsme obstáli, ale abyste vy činili to, co je správné, i kdybychom my neobstáli. [8] Vždyť nic nezmůžeme proti pravdě, nýbrž jen ve jménu pravdy. [9] Radujeme se, kdykoli vy jste silní, i když my jsme slabí. Za to se také modlíme - za vaši nápravu. [10] Píšu vám to proto, abych, až přijdu, nemusel být přísný na základě pravomoci, kterou mi přece Pán dal k budování, nikoli k boření. [11] Nakonec, bratři: žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi. Pozdravte jedni druhé svatým políbením. [12] Pozdravuji vás všichni bratři. [13] Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.